

Omstændighederne Sagen stille sig med Hensyn til Fuldmagter, der ere bekendtgjorte ved Cirkulærer. Naar saadanne Cirkulærer udsprede i Flæng til en ubestemt Kreds af Personer, kan Bestemmelsen i § 14 ikke komme til Anvendelse. Man kan ikke paalægge Fuldmagtsgiveren at sende Tilbagekaldelseserklæring til hver enkelt, der har modtaget Cirkulæret; Fuldmagtsgiveren vil i et saadant Tilfælde jævnligt være ude af Stand til at holde Rede paa de paagældende Personers Navne og Adresser, og det maa derfor ligesom med Hensyn til de i Bladene bekendtgjorte Fuldmagter være Reglerne i Udkastes § 15, der komme til Anvendelse. Det vil imidlertid ogsaa kunne tænkes, at Cirkulæret kun er rettet til en bestemt begrænset Kreds, og Erklæringen i samme kan have en saa personlig Karakter, at nærværende Paragraf kan komme til Anvendelse. Ved Benyttelsen af Udtrykket *Erklæring* er det fremhævet, at Tredjemands Kundskab om Fuldmagten maa hidrøre fra en Meddelelse, der har Karakteren af en for Afgiveren i Forhold til Modtageren bindende Viljeserklæring. Det er ikke nok, at Fuldmagtsgiveren lejlighedsvis har omtalt Fuldmagten i en Samtale med eller i et Brev til Tredjemand.

Naar Fuldmagtsgiveren vil tilbagekalde en af de i Udkastets § 14 omhandlede Fuldmagter, maa den naturlige Vej hertil være, at han retter en særskilt Erklæring til Tredjemand om, at Fuldmagten ikke længere skal gælde. Dette er efter § 14 fornødent til Tilbagekaldelsen. Andre Tilkendegivelsesmaader ere ikke tilstrækkelige, saaledes f. Eks. ikke offentlig Bekendtgørelse eller Besked til Fuldmægtigen om Tilbagekaldelsen. Kun forsaavidt Tredjemand derved bringes i ond Tro, kunne saadanne Tilkendegivelser faa Betydning, se Udkastets § 21. Paa den anden Side er saadan særskilt Erklæring som i Udkastet foreskrevet ogsaa tilstrækkelig. Undtagelse herfra kan kun anerkendes, hvis Fuldmagtsgiveren dels har særlig Grund til at formode, at Fuldmægtigen, uagtet Fuldmagten er tilbagekaldt, paa hans Vegne vil foretage en Retshandel overfor Tredjemand,

dels maa antage, at Tredjemand, trods den til ham udsendte Tilbagekaldelseserklæring, er ubekendt med, at Fuldmagten ikke længere skal gælde, se Udkastets § 20. Saadanne Tilfælde ville være sjældne, men kunne dog forekomme, idet Tilbagekaldelsen foreligger, saasnart Tilbagekaldelseserklæringen er kommet frem til Tredjemand, selv om den ikke er kommet til hans Kundskab. Dette, som er en Anvendelse af den tidligere omtalte Grundsatning om Viljeserklæringer, som skulle virke imod den, til hvem de afgives, er udtrykkeligt udtalt i § 14. Herved erindres det ved §§ 2 og 8 om Betydningen af Udtrykket „kommet frem“ bemærkede.

§ 15.

Saa vel Fuldmagter, der allerede have faaet særlig Tilværelse overfor Tredjemand, f. Eks. de Fuldmagter, der grunde sig i, at Fuldmægtigen indtager en saadan Stilling som i § 11, 2det Stykke nævnt, som efter Omstændighederne ogsaa andre Fuldmagter, der have en større Kreds af Tredjemænd for Øje som eventuelle Medkontra henter, bekendtgøres jævnligt offentligt i Bladene eller paa anden Maade for derved hurtigst og nemmest at bringes til de paagældendes Kundskab.

Om saaledes bekendtgjorte Fuldmagter bestemmer § 15, 1ste Stykke, at de tilbagekaldes ved en Erklæring, der bekendtgøres paa samme Maade. Da Fuldmægtigen ved Bekendtgørelsen, i Overensstemmelse med hvad der maa formodes at være dens Øjemed, sættes i Stand til at foretage Retshandler med en ubestemt Kreds af Personer, vil Fuldmagtsgiveren være afskaaret fra at tilbagekalde Fuldmagten ved en særskilt Erklæring til hver enkelt af disse. Den paa en Gang for Fuldmagtsgiveren nemmeste og dog for Tredjemand i Almindelighed tilstrækkelig fyldestgørende Tilbagekaldelsesmaade vil være en ny offentlig Bekendtgørelse af samme Art som Bekendtgørelsen om Fuldmagten. Denne Tilbagekaldelsesmaade er da ogsaa anerkendt i tysk Ret, se den tyske borgerlige Lovbog § 171, og foreslaaet indført i Ungarn, se